

at det er tænkt som et Privilegium, at Præsten skal kunne betale den Sum om Aaret. Det kan kun forklares som et Modtræk mod Datidens Adel, som man vilde sætte ud af Spillet, idet den tidligere Adel synes at have haft et Overopsyn med Præstegaardene, og som man kan se, maa-ske har fortrædiget Præsterne med Hensyn til Bygningernes Vedligeholdelse, eller maaske har det været Præsterne, der har sløjet af, det ved vi ikke. I hvert Fald betragtedes nu dette som et Privilegium, denne Indløsningssum, som nu er 40 Kr. om Aaret. Men det blev ikke derved. Efter Ærkebiskop Svanes Raad blev det bestemt, at alle Landets Præster skulde en Gang for alle betale 100 Rdl. for deres Gaarde mod at faa Erstatning af deres Eftermand. Og da Kong Frederik III i Svenskekrigen havde taget 50,000 Daler af de fattiges Kasse i København, som han ikke kunde betale tilbage, befalede Kongen efter Svanes Raad at tage disse Penge af Præsterne for dermed at betale de 50,000 Rigsdaler: „Paa det at al Tryglen for Dørene paa ny kan blive afskaffet, fattige Børn igen med nødtørfdig Underholdning kan blive forsynede, Spindeværkt igen optaget og andre tjenlige Manufakturere igen oprettede“. Saaledes er altsaa den Byrde, der nu hviler paa Præsterne, og det er jo ret urimeligt at opretholde den, hvis den da paa nogen Maade kan afløses. Jeg vil derfor tillade mig at spørge, om ikke der er Mulighed for — det kan man ikke se af Lovforslaget —, at denne Indløsningssum kan bortfalde, den Indløsningssum, som altsaa oprindeligt er et Privilegium, men som nu er en Byrde. Naar man mener, at det vil være en Bekvemmelighed for de Præster, der skal overtage Præstegaardsavling, altsaa Præstegaarde, der ikke er bortforpagtede, at faa 400 Kr. til at etablere sig for, er det alligevel betydningsfuldere, om de kan faa disse 1,000 Kr., som hviler paa dem som en Uretfærdighed.

Endvidere tillader jeg mig at spørge: Er det Brugerne eller Lønningsfonden, der skal betale Skat af Embedsboligen? Jeg tænker mig, det er Lønningsfonden, men at Brugerne skal vedligeholde den. Endvidere er der det Spørgsmaal: Naar nu Udhusene er blevet staaende ved en Præstegaard, hvor Avlingen er bortfaldet delvis, ved at Præstegaardsjorden er bortsolgt, hvad skal man saa gøre ved disse Ud-huse? Er Præsten forpligtet til at vedligeholde dem, betyder det for ham en betydelig Udgift? Skal Lønningsfonden gøre det, eller skal de nedrives, eller hvad skal

der gøres? Endvidere vil jeg spørge, hvad der skal ske, naar uforudsete Forhold indtræffer? Det kan overordentlig let indtræffe, især naar Præsten selv har Avlingen. Naar nu saadanne uforudsete Forhold indtræder, saa at den Løn, der er tilstaaet Præsten, gaar betydeligt ned, skal saa han bære Tabet, eller skal det erstattes ham paa en eller anden Maade af Lønningsfonden, eller hvordan?

Der er endvidere adskillige Ting, som afgøres administrativt, og som man gerne vilde have Klarhed over ved Udtalelser af den højtærede Kultusminister. Derfor vil jeg spørge, om de Legater, der er knyttede til Præsteembederne, og hvor det hedder i Dokumentet, at de skal høre til dette bestemte Præstekald, gaar ind i Lønmassen? Det kan ske direkte, men det kan jeg ikke tænke mig kan lade sig gøre, naar der staar i Dokumentet, at Legatet er knyttet til Embedet. Men hvis man afkorter den Sum, som Legatet betegner, i selve Reguleringssummen, gaar Legatet faktisk ind i Lønmassen. Men er det ikke saadan, at man maa respektere disse Legater og lade Forholdet blive det, at de Embeder, der har det og det Legat, bliver saa meget større end Reguleringssummen.

Af de mange udmærkede Ting, der er i dette Lovforslag, vil jeg fremhæve een Ting, og det er, at nu bliver Præsterne fri for at betale Bestallingsgebyr og Rangskat, idet deres Forhold i saa Henseende bliver som andre Embedsmænds. Præsterne maa være uhyre taalmodige, jeg kan næsten sige skikkelige, mere end de burde være, naar de saa længe uden at skribe op har betalt denne Rangskat. De københavnske Sognepræster maa betale denne Rangskat, og saa kommer de endda til at staa i Rang under Stationsforstandere. En Præst her i København skal endvidere betale et Bestallingsgebyr paa 344 Kr. 50 Ø. for at faa sit Kaldsbrev, en Sognepræst i Købstæderne maa betale 85 Kr., og en Sognepræst paa Landet maa betale 57 Kr. Det har Præsterne fundet sig i, skønt alle andre Embedsmænd er fritagne derfor, de militære siden 1867 og de civile siden 1870. Dette Lovforslag yder dem nu Retfærdighed paa dette Punkt, idet de i denne Henseende bliver stillet paa lige Trin med andre Embedsmænd.

Jeg kommer saa til Fordelingen af de forskellige Lønningsklasser. Jeg har prøvet paa at regne ud, hvad det er for et Princip, Ministeriet er gaaet frem efter i saa Henseende. Det er sikkert et fortreffelig Princip, men man har Fornem-